

အချစ် အနုပညာ ခေတ် အနုပညာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုထိုးတုန်း)

နှင့်
ဟိန်းဆာမာဗွေ

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) နှင့် ဟိန်းဆက်သွင်

"အချစ်အနုပညာ၊ ခေတ်အနုပညာ"

ငယ်ပျိုနုမြစ်စ၊ ဘဝအရွယ်တွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပုံဖော်ဖွဲ့သီထားသည့် ... ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ အနုပညာတို့ကို မက်မောချစ်မြတ်စွာ ဖတ်ရှုခံစားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်နောက်ခံ မေတ္တာဖွဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ပို၍ ပို၍ အာသီသ ဖြစ်၏။

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာငြိမ်းကျော်၊ ဆရာနွမ်ဂျာသိုင်း၊ ဆရာမောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၊ ဆရာမောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)၊ ဆရာမောင်ညိုအေး (ပန်းတော)၊ ဆရာနေနော် ... စသည်စသည် စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုရှည်တွေကို စာအုပ်အငှားဆိုင် များစွာဆီကနေ လက်လှမ်းမီသမျှ ဖတ်မြင်ခံစားဖြစ်ခဲ့သည်ဟု အမှတ်ရသေးသည်။

အမေရော အဖေပါ ကဗျာကို ချစ်၏။ စာပေကို ချစ်၏။ သည်တော့ အမေနှင့် အဖေ၏ သား၊ ကျွန်တော်သည်လည်း ကဗျာ၊ စာပေကို သိနားလည်စွာ၊ အရွယ်ကတည်းက ချစ်မက်နှစ်မြတ်ခဲ့ချေသည်။

အဖေတွင် ဗဟုသုတနှင့် အထွေထွေမှတ်စု ထုတ်ထားရာ ဒိုင်ယာရီထူတစ်အုပ် ရှိ၏။ အမေတွင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ကဗျာစ၊ တွေကို လက်ရေးဖြင့် ကူးရေးထားသည့် မှတ်စု စာအုပ်ဟောင်း ရှိသည်။ ကျွန်တော် အလယ်တန်း အရွယ်တွင် ကျွန်တော့်ဝါသနာကို သိမြင်လာကြသော အမေနှင့် အဖေသည် သူတို့၏ မှတ်စုကိုယ်စီကို ကျွန်တော့်အား ပေးသည်။ ဖတ်စေသည်။ မှတ်

စေသည်။ သင်ယူ စုတုစေသည်။

မိဘနှစ်ပါး၏ လက်ရေးမူ မှတ်စုဒိုင်ယာရီ ကိုယ်စီတွင် ကဗျာဆရာ များ
စွာတို့၏ ကဗျာကောင်း များစွာသည် စာမျက်နှာ အတော်များများတွင်
နေရာယူထား၏။ ထိုကဗျာတွေကို ကျွန်တော် တစ်ပုဒ်မကျန် ဖတ်သည်။
ခံစားသည်။ တွေးဆင်ခြင်သည်။ မှတ်ပိုက်သည်။ ဝေဒနာဖွဲ့ခဲ့ ဖြန့်
တွေးသည်။

ထိုနေရာတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်၏။ အဖေနှင့် အမေ နှစ်
ဦးစလုံး၏ မှတ်စုကိုယ်စီတွင် ကဗျာဆရာတစ်ဦး၏ ကဗျာတွေ အတော်များ
များ ပါရှိသည်။ တူသော ကဗျာတချို့ ရှိသလို၊ မတူခြားနားသည့် ကဗျာ
အပုဒ်တွေကိုလည်း သိမ်းမှတ်ရေးစုထားကြသည်။ ကလောင်အမည်က
မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း) တဲ့။

"အသက်တမျှ ချစ်ပါရဲ့ ...

လက္ခဏာအဖြစ်လို ပွဲဝင်မထိုက်သူမို့၊

ကျွမ်းမြိုက်ဆူ အခန်းရှည်ဇာတ်မှာလည်း၊

ပန်းကြိုက်သူ လွမ်းနေတတ်အောင်လို့၊

အမှတ်တရကွယ် ခြေရာချန်သလား၊

ဝေဒနာကျန် တမြည့်မြည့်အဆွေးတွေနဲ့၊

မရေရာပြန် တစေ့စေ့တွေးတော့မှ၊

(အချစ်ရယ်) တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ဝေး"

အမေ့ မှတ်စုတွင် ကဗျာက အစအဆုံး မပါ။ နောက်ဆုံး တစ်ပိုဒ်သာ တွေ့
ရသည်။

"တပေါင်းနေ
ချောင်းရေကို ငုံ့အသောက်။
အဟောင်းမြွေနှမ်း
ချောင်းရေခန်း
တပေါင်းနေ ကြမ်းပေမဲ့
သပြေပန်း အညွန့်နီနီတို့
အစွန့်ရှည်ရှည် အနေရဲ
နွေထဲ မကြောက်"

အဖေ့ဒိုင်ယာရီထဲက "နွေထဲမှာ" ကဗျာကို ဖတ်ရင်း အတွေးတွေ ပြန့်ကြဲ
သွား၏။ "တပေါင်းနေ၊ ချောင်းရေကို ငုံ့အသောက်" ...တဲ့။ လှသော နိမိတ်
ပုံ။ မြင်ထင်ဟပ်စေသည့် ကဗျာအလှ။ ရင်တွင် စွဲခဲ့၏။

"သံယောဇဉ် ဆိုတာရယ်
နွယ်ကလေး တစ်ပင်ပေါ့။
ရာသီတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပေမဲ့
ခေါင်းထောင်လို့ကြော့"

(သောကခြေရာ ... မှ) ဟု ရေးထားသည်။ 'သောကခြေရာ' သည် ဘာ
စာအုပ်မှန်း ကျွန်တော် မသိ။

"တမ်းတဝမ်းနည်း၊ မနာကြည်းဝံ့

အထီးကျန်ဆွေး၊ ဟိုရှေးရှေးလို

ဝေးဝေးကသာ လွမ်းပါမည် ..."

(သောကဩရာ ... မှ) တဲ့လေ။ အချစ်မသိ၊ အလွမ်းမသိခင် ကာလ
ကတည်းက၊ အာရုံဝိုးဝါးဝယ် ချစ်မွေ့လွမ်းတ၊ စေခဲ့သည့် ကဗျာ။

"သစ်ပြီးသထက်သစ်၊

နှစ်ရှည်လကြာ၊ ပြောမပြသာပြီ ...

(အချစ်ရယ်) ရင်ထဲမှာတော့၊ သောကရာသီ"

(ရတနာ ၁၂ ... မှ) ဟု ဖတ်ရ၏။ ရင်မှ နုမြစ်အလွမ်းဖြင့် မက်မျောခဲ့ရ
သည်။

"လှမ်း၍ လှမ်း၍ ကမ္ဘာတွေခြား

(အချစ်ရယ်...)

ချမ်းမြေ့ချမ်းမြေ့ပါစေသား"

'ရတနာ' ကဗျာတွေကိုလည်း ခံစားခဲ့ရသည်ပဲ။
